

Sygn. akt I C 387/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 02 lutego 2021 r. w Jaśle

sprawy z powództwa Miasta J.

przeciwko A. S., M. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda Miasta J. kwotę 13.966,91 zł (trzynaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych 91/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 408,83 zł (czterysta osiem złotych 83/100) od dnia 11.07.2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 562,02 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 02/100) od dnia 11.08.2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 562,02 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 02/100) od dnia 11.09.2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 252,88 zł (dwieście pięćdziesiąt dwa złote 88/100) od dnia 11.10.2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 871,54 zł (osiemset siedemdziesiąt jeden złotych 54/100) od dnia 13.11.2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 562,40 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 40/100) od dnia 11.12.2017 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 562,40 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 40/100) od dnia 11.01.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 449,83 zł (czterysta czterdzieści dziewięć złotych 83/100) od dnia 12.02.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 656,62 zł (sześćset pięćdziesiąt sześć złotych 62/100) od dnia 12.03.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 562,40 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 40/100) od dnia 11.04.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 562,40 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 40/100) od dnia 11.05.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 562,40 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote 40/100) od dnia 11.06.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 564,78 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote 78/100) od dnia 11.07.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 651,77 zł (sześćset pięćdziesiąt jeden złotych 77/100) od dnia 13.08.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 564,78 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote 78/100) od dnia 11.09.2018 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 564,78 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote 78/100) od dnia 11.10.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 564,78 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote 78/100) od dnia 12.11.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 564,78 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote 78/100) od dnia 11.12.2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 564,78 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote 78/100) od dnia 11.01.2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 839,64 zł (osiemset trzydzieści dziewięć złotych 64/100) od dnia 11.02.2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 564,78 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote 78/100) od dnia 11.03.2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 647,82 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych 82/100) od dnia 11.04.2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 647,82 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych 82/100) od dnia 13.05.2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 649,66 zł (sześćset czterdzieści dziewięć złotych 66/100) od dnia 11.06.2019 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda kwotę

4.350 złotych (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym 3.600 złotych (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

III. zastrzega, że spełnienie świadczenia zasądzonego w punkcie I i II niniejszego wyroku lub spełnienie świadczenia zasądzonego

w punkcie I i II wyroku zaocznego z 27.10.2020 r. Sądu Rejonowego w (...) (sygn. akt (...)) przez jednego z pozwanych, zwalnia drugiego pozwanego z obowiązku świadczenia względem powoda,

IV. przyznaje adwokatowi T. C. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w J. kwotę 1.440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych), tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora procesowego dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej, które wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda,

V. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda kwotę 1.440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych), tytułem zwrotu wydatków związanych z wynagrodzeniem kuratora procesowego,

VI. nakazuje, aby Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w(...) zwrócił powodowi kwotę 100 zł (sto złotych), tytułem nienależne uiszczonej opłaty.

Sygn. akt I C 387/20 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 11.02.2021 r.

W pozwie skierowanym przeciwko pozwanym A. S.

i M. W. powód Miasto J. domagało się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 13.965,91 zł z odsetkami ustawowymi, szczegółowo opisanymi w pozwie oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając powyższe żądanie powód wskazał, że na mocy umowy najmu z 27.04.2014 r. zawartej z pozwaną, udostępnił pozwanej lokal mieszkalny nr (...) w budynku przy ulicy (...) w J. na czas nieoznaczony. Pozwana zobowiązała się uiszczać czynsz i opłaty za media. Należności te naliczane były zgodnie z załącznikiem do umowy najmu. Umowa była aneksowana 16.10.2017 r. i zmianie uległy zasady rozliczania mediów. Wraz z pozwaną w lokalu zamieszkuje także M. W., będąc tam zameldowanym. Powód wskazuje, że w związku z zaległościami czynszowi umowa została wypowiedziana przez administratora lokalu (Towarzystwo Budownictwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w J.) pismem

z 22.05.2018 r. ze skutkiem na dzień 30.06.2018 r. Od 01.07.2018 r. pozwani zajmują lokal bez tytułu prawnego i nie płacą należności z tytułu odszkodowania za czynsz i opłaty za media dostarczane do lokalu. Żądanie pozwu obejmuje należności za okres od 01.07.2018 r. do czerwca 2019 r. według załączonych do pozwu faktur (por. również sprecyzowane żądanie pozwu – k.106). Powód wyjaśnił, że aktualnie w lokalu nadal przebywa pozwany M. W., natomiast pozwana A. S. prawdopodobnie przebywa za granicą. Korespondencję pod adresem lokalu odbiera pozwany M. W.. Pozwani od pewnego czasu są w konflikcie, a w trakcie pobytu pozwanej w Polsce pozwany nie wpuszcza jej do mieszkania.

Pozwany M. W. nie odpowiedział na pozew, a będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy nie stawił się na nią, nie żądał rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie zajął żadnego stanowiska procesowego.

W tych okolicznościach, wyrokiem zaocznym z 27.10.2020 r. Sąd uwzględnił w całości zgłoszone powództwo w stosunku do pozwanego M. W. (k. 119). Wyrok zaoczny jest prawomocny.

Z uwagi na fakt, że miejsce pobytu pozwanej nie jest aktualnie znane, dla jej reprezentacji w niniejszym procesie ustanowiony został kurator procesowy. Działając imieniem pozwanej, w odpowiedzi na pozew wnosił on o oddalenie powództwa i przyznanie wynagrodzenia z tytułu pełnienia funkcji kuratora. Zarzucił, że pozwana nie zajmuje przedmiotowego lokalu, co wynika już z samych twierdzeń powoda, a w związku z tym nie jest zobowiązana do uiszczania odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu (k. 99).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana A. S. jest zameldowana na pobyt stały w lokalu mieszkalnym nr (...) w budynku przy ulicy (...) od 14.02.2013 r. Zamieszkała w nim wraz ze swoim synem K. po rozpadzie swojego małżeństwa z R. S.. Najemcą tego lokalu była początkowo matka pozwanej, a po jej śmierci lokal został przepisany na pozwaną w tym znaczeniu, że w dniu 27.06.2014 r. pomiędzy powodem Miastem J.

a pozwaną A. S. została zawarta umowa najmu o nr (...), na mocy której pozwana jako najemca otrzymała do używania przedmiotowy lokal mieszkalny wraz z pomieszczeniami przynależnymi. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony, a najemczyni zobowiązała się do uiszczania comiesięcznych opłat, określonych w umowie (dowód: kserokopia umowy nr (...) wraz

z załącznikami – k. 13 - 17, zeznania świadka E. S. – k. 131, potwierdzenie zameldowania Urzędu Miasta J. z 19.05.2020 r. – k. 23).

W przedmiotowym mieszkaniu od 21.07.2014 r. zameldowany jest na pobyt stały również pozwany M. W., były partner pozwanej (dowód: potwierdzenie zameldowania Urzędu Miasta J. z 19.05.2020 r. – k. 23). Pozwana zamieszkiwała w mieszkaniu wraz z nim, a także z ich wspólnym dzieckiem F..

Wynajmujący regularnie przedstawiał najemcy zestawienie opłat dla zajmowanego lokalu i opłaty te do pewnego czasu były przez pozwaną uiszczane.

Już w 2016 r. zaczęły się jednak problemy z płatnością czynszu, które doprowadziły do wypowiedzenia umowy z pozwaną. Jednak wobec dalszych uzgodnień między stronami i zapewnień pozwanej, że spłaci zadłużenie i będzie regulować opłaty wypowiedzenie to zostało przez powoda cofnięte, a umowa była kontynuowana (dowód: zeznania świadka E. S. – k. 131 - 132).

W 2018 r. pozwana ponownie zaprzestała płacenia opłat za mieszkanie i w związku z powstaniem ponad 3 miesięcznych zaległości, administrator pismem z 22.05.2018 r. dokonał wypowiedzenia pozwanej umowy najmu (dowód: kserokopia pisma (...) Sp. z o.o. z 22.05.2018 r. – k. 24, pismo UM J. z 15.05.2018 r. do administratora (...) Sp. z o.o. – k. 25).

W konsekwencji umowa ostatecznie uległa rozwiązaniu z dniem 30.06.2018 r.

Zaprzestanie uiszczania opłat za mieszkanie związane było m.in.

z problemami osobistymi stron, w tym nadużywaniem alkoholu przez pozwaną. Pomiędzy stronami dochodziło do awantur, często interweniowała policja. Przed Sądem Rejonowym w (...) toczyły się postępowania sądowe w przedmiocie orzeczenia o władzy rodzicielskiej pozwanej A. S. nad synem K. (m.in. sprawa o sygn. akt (...) 181/18, N. 8/13). W efekcie tych awantur, jak i nadużywania alkoholu przez pozwaną związek partnerski pozwanych rozpadł się, a pozwana wyjechała na ok. 2 - 3 miesiące do Holandii. Po powrocie do kraju wróciła do mieszkania nr (...) przy ulicy (...), jednak doszło tam do incydentu, w którym pozwana została pobita przez pozwanego i jego nową partnerkę K. D.. Po tym zdarzeniu pozwana ponownie wyjechała za granicę, jednak rzeczy osobiste pozwanej, jak i przedmioty wyposażenia mieszkania, w tym meble i sprzęt AGD pozostały nadal w mieszkaniu przy ulicy (...). Są to rzeczy A. S., jeszcze te które w czasie związku małżeńskiego z R. S. wspólnie kupili, a które później po rozwodzie pozwana zabrała ze sobą. M.in. są to meble z pokoju syna K., meble kuchenne oraz różne sprzęty wyposażenia, np. pralka. Znajdują się tam także meble pokojowe kupione wspólnie przez pozwanych w czasie trwania ich nieformalnego związku.

Pozwany M. W. utrudnia pozwanej dostęp do tego mieszkania, w związku z czym w trakcie wizyt pozwanej w Polsce zatrzymuje się ona w hotelu, a raz została zaproszona do byłej teściowej – A. S. na noc.

Pomimo rozwiązania umowy najmu, pozwani nie wydali mieszkania stronie powodowej, pozwana nie oddała kluczy administratorowi, ani też nie kontaktowała się z powodem w sprawie oddania lokalu.

Pozwany od ok. połowy 2019 r. nie ma kontaktu z pozwaną. W mieszkaniu nr (...) przy ulicy (...) zamieszkuje z małoletnim synem F. W.. Pozwany cyklicznie podaje powodowi odczyty z zużycia mediów, celem naliczenia opłat (dowód: zeznania świadka A. S. – k. 122 -123, zeznania świadka K. D. – k. 116/2 - 117, zeznania świadka E. S. – k. 131 - 132).

Powód od lipca 2018 r. nalicza pozwanym comiesięcznie odszkodowanie z tytułu bezumownego korzystania z lokalu, odpowiadające wysokości miesięcznego czynszu (252,88 zł) oraz opłaty za media, według wskazań liczników, zgodnie z zasadami obowiązującymi w trakcie trwania umowy najmu (por. Aneks obowiązujący od 01.01.2018 r. - k. 20). Łącznie wysokość tych należności za okres od 01.07.2018 r. do czerwca 2019 r. wynosi 13.965,91 zł (dowód: kserokopie faktur – k. 55 - 78).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych w treści uzasadnienia dokumentów przedstawionych przez strony, których autentyczność i treść nie nasuwała wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. Nadto, ustalenia Sądu opierają się na zeznaniach świadków, którym Sąd zasadniczo dał wiarę.

W niniejszej sprawie bezspornym była okoliczność, że powód jest właścicielem nieruchomości położonej przy ulicy (...), w której znajduje się lokal mieszkalny nr (...), zajmowany przez pozwanych. Niezsporną okolicznością było również to, że kwota naliczona przez powoda tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu mieści się w granicach czynszu, jaki powód mógłby uzyskać z tytułu wynajmu na wolnym rynku przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Reprezentujący interesy pozwanej kurator procesowy w toku niniejszego procesu nie kwestionował wysokości dochodzonego odszkodowania, ani terminów wymagalności poszczególnych kwot, tym samym należało uznać, że kwestia ta również jest bezsporna.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo w stosunku do pozwanej A. S. jest w całości zasadne.

Podstawą prawną domagania się przez powoda zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu stanowi przepis art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z 21.06.2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy

i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1234 j.t.), zgodnie z którym osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie to odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu.

Odszkodowanie jakie powinna płacić osoba zajmująca lokal bez tytułu prawnego ustawa określa w odniesieniu do wysokości czynszu najmu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu tego lokalu, gdyby mógł nim dysponować (gdyby został opróżniony). Chodzi tu o sytuację hipotetyczną,

w której lokal zostaje opróżniony, a właściciel (gmina, inna jednostka samorządowa, Skarb Państwa lub państwowa osoba prawna, towarzystwo budownictwa społecznego, spółdzielnia mieszkaniowa, inny właściciel - osoba fizyczna lub prawna) w uwarunkowaniach prawnych, w jakich funkcjonuje, oraz realiach rynkowych (danej miejscowości, dzielnicy) miałby możliwość wynająć dane mieszkanie. Podobnie jak w przypadku czynszu, obowiązek uiszczania odszkodowania obciąża wspólnie wszystkie osoby, które wcześniej można było zakwalifikować jako lokatorów w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy

z 21.06.2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy

i o zmianie Kodeksu cywilnego. Odszkodowanie to nie jest, "czystym" obowiązkiem naprawienia szkody, o jakich mówią przepisy księgi trzeciej kodeksu cywilnego. Obowiązek płacenia odszkodowania powstaje bowiem dlatego, że osoba zajmująca lokal czyni to nie posiadając tytułu do jego zajmowania. Decydujące znaczenie w ocenie, czy właścicielowi przysługuje odszkodowanie, ma jedynie fakt zajmowania lokalu bez tytułu prawnego. Roszczenie to może jednak kierować wobec osób, które faktycznie lokal ten

w spornym okresie zajmowały.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że pozwana – w okresie objętym pozwem – zajmowała lokal powoda. Kurator procesowy pozwanej zarzucał w tym zakresie, że w związku z faktem, iż pozwana nie przebywa obecnie w lokalu stanowiącym przedmiot procesu, nie posiada ona legitymacji biernej w sprawie i nie jest zobowiązana wobec powoda do zapłaty odszkodowania za korzystanie z jego rzeczy.

Zarzut ten jest jednak chybiony. Jak wynika bowiem z niewątpliwych ustaleń Sądu, pozwana – co prawda – aktualnie nie przebywa w mieszkaniu, stanowiącym własność powoda, jednakże po ustaniu stosunku najmu do chwili obecnej nie doszło do zwrotu rzeczy i wydania przedmiotu najmu. W mieszkaniu nr (...) przy ulicy (...) nadal znajdują się przedmioty należące do pozwanej, a pozwana dysponuje kluczami do mieszkania.

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu przeszkody, jakich pozwana doznaje ze strony byłego partnera M. W. w dostępie do mieszkania, nie stanowią wystarczającej przyczyny, aby uznać, że nie zajmuje ona lokalu w rozumieniu art. 18 ww. ustawy. Przepis ten jednoznacznie określa moment do którego osoba zajmująca lokal zobowiązana jest uiszczać odszkodowanie, wskazując, iż jest nim chwila opróżnienia lokalu.

Skoro zatem pozwana nie opróżniła lokalu ze swoich rzeczy, w tym mebli i urządzeń wyposażenia domowego, a przy tym do chwili obecnej nie podjęła żadnych kroków, które zmierzałyby do przywrócenia powodowi możliwości korzystania z jego lokalu, należało przyjąć, że zostały spełnione wszelkie przesłanki roszczenia powoda, opartego na treści art. 18 ust. 1 ww. ustawy.

Jednocześnie nie budzi wątpliwości, iż świadczenie objęte pozwem jest świadczeniem okresowym, które stosownie do dyspozycji tego przepisu, jest płatne co miesiąc. W konsekwencji, staje się ono wymagalne za każdy miesiąc oddzielnie, co uzasadniało zasądzenie poszczególnych kwot od terminów wymagalności, wskazanych przez powoda.

Należy przy tym zastrzec, że odpowiedzialność pozwanej A. S. oraz odpowiedzialność pozwanego M. W. nie jest odpowiedzialnością solidarną. Nie wynika ona bowiem ani z ustawy, ani z czynności prawnej, a zabronione jest sięganie po tę formę odpowiedzialności na zasadzie domniemania, czy analogii.

W ocenie Sądu, zastosowanie znajdowała w tym wypadku tzw. solidarność nieprawidłowa (odpowiedzialność in solidum), która występuje wówczas, gdy odpowiedzialność kilku osób oparta jest na odrębnych stosunkach prawnych, a nie istnieje podstawa do przyjęcia solidarnego charakteru odpowiedzialności

z uwagi na brak jej ustawowego lub umownego źródła.

Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w uchwale z 21.10.2015 r. (sygn. akt III CZP 70/15). Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że odpowiedzialność odszkodowawcza osób zajmujących lokal bez tytułu prawnego przewidziana w art. 18 ust. 1 ustawy z 21.06.2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 150 z późn. zm.), ma charakter odpowiedzialności in solidum. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że - tak jak w sprawie niniejszej - owo odszkodowanie co do zasady odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jest to więc szkoda z tytułu utraty możliwości wynajęcia lokalu

i jest wynikiem zajmowania lokalu przez każdą z osób. Zajęcie lokalu przez którąkolwiek z osób wyłącza możliwość jego gospodarczego wykorzystania przez wynajmowanie potencjalnym najemcom. Liczba osób zajmujących lokal jest neutralna, albowiem zajęcie lokalu już przez jedną osobę wyłącza możliwość wynajęcia tego lokalu. Jednocześnie właściciel ponosi tylko jedną szkodę

w wysokości czynszu, jaki mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Nie można przyjąć, że zwiększenie liczby osób zajmujących lokal zwiększa omawianą postać szkody wierzyciela, jak też nie można przyjąć, że wierzyciel doznał kilku szkód w tej postaci ze względu na zajmowanie lokalu przez kilka osób. Dopuszczalne jest jednak przyjęcie, że każda z osób wywołała tak rozumianą szkodę w pełnej wysokości, skoro zajęcia lokalu przez jedną z nich wyłącza możliwość gospodarczej eksploatacji lokalu. Każda więc z osób zajmujących lokal bez tytułu prawnego odpowiada za szkodę w pełnej wysokości. Spełnienie świadczenia odszkodowawczego przez jedną z osób prowadzi do naprawienia szkody z tytułu utraty możliwości wynajmowania lokalu w danym czasie, a tym samym zaspokaja całość interesu właściciela lokalu. Z tą chwilą właściciel traci możliwość żądania zaspokojenia od innych osób zajmujących lokal w tym samym czasie.

Nie ulega wątpliwości, że powyższe rozważania można niemal wprost odnieść do sytuacji, która zaistniała w niniejszej sprawie. W związku

z powyższym, sąd uznał, że pozwani odpowiadają w niniejszej sprawie in solidum, a w konsekwencji w pkt III wyroku zastrzegł, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwana w całości przegrała proces, stąd zasądzono od niej na rzecz powoda zwrot całości kosztów procesu, na które składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 750 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 3.600 zł ustalone stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (§ 2 pkt 5).

Wysokość wynagrodzenia kuratora Sąd ustalił stosownie do przepisu

§ 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 09.03.2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018r., poz. 536). Mając na uwadze nakład pracy kuratora, Sąd przyznał mu kwotę 1.440 zł, stanowiącą 40 % stawki wynagrodzenia określonego w § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Wydatek poniesiony przez powoda w związku z ustanowieniem kuratora podlega zwrotowi od pozwanej jako strony przegrywającej sprawę na rzecz powoda (pkt V wyroku).

O zwrocie opłaty w pkt VI orzeczono w myśl art. 80 ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.